

„Како се смеју девојчице“, Драгомир Ђулафић

Књигу „Како се смеју девојчице“ написао је Драгомир Ђулафић и посветио својој унуци Хани. Ова збирка прича је врло занимљива, па сам је врло брзо прочитала. Свиђа ми се што је књига више за девојчице, него за дечаке. Приче су повезане, јер је свака прича о девојци Наташи, нечему њеном или некој њеној пустоловини.

Највише ми се свидела прича „Гнездо на тераси“. У њој писац описује како је девојчица Наташа нашла голубије гнездо на тераси хотелске собе. У гнезду су биле две бебе голуба. Наташа је питала тату шта би он радио да су те две бебе она и њен брат Милан. Он је одговорио да би требало да сачекају своје родитеље ту где су их оставили, јер су вероватно отишли по храну. Девојчица и тата су одлучили да не дирају гнездо. Посебно је занимљиво то што се радња дешава у на моруу Херцег Новом, у ком сам ја једном летовала пре пар година, па док сам читала, могла сам да осетим мирис мора и борова као да су поред мене. Препознала сам себе у лику Наташе, јер и ја када нађем тако нешто занимљиво у природи, одмах зовем тату и са њим истражујем.

Такође, свидела ми се и прича „Собе“. У њој писац пореди и описује дечије и родитељске собе. У малим дечијим собама се налазе телевизорчић, тепихчић, креветић, прозорчић, ормарић и сточић. У маминој и татиној соби се налазе телевизорчина, тепихчина, огроман кревет, прозорчина, орманчина и велики сто. У дечијој соби су и паукчићи, мало паучине и мале бриге, а у маминој и татиној соби се налазе велики пауци, пуно паучине и велике бриге. Кад сам мало боље погледала, тако је и у мојој кући, стварно. Схватила сам из ове приче да не треба да журимо да порастемо и да треба што дуже да се играмо и останемо деца.

Препоручила бих ову књигу свим девојчицама, јер свака може да се препозна у некој причи и научи нешто ново.

Петра Пјевач IIIз

Наташа, тата и гнездо на балкону хотелске собе

„Овако је то било“, Бранко Стевановић

Збирку прича „Овако је то било“ написао је Бранко Стевановић. Врло брзо сам прочитала ове приче јер сам хтела што пре да сазнам какве су све приче из ове збирке.

Има пуно прича које су ми се свиделе, али ми се највише свидела прича „Случај теткице Софије“. У овој причи девојчица Беба сазнала је да чистачица из њене школе зна да прича са животињама, тј. разуме језик животиња. Препознала сам се у девојчици Беби, јер бих и ја пратила теткицу Софију да сам открила њену тајну. Занимало би ме да сазнам што више и како она то може да разговара са животињама. Питала бих је да пита те животиње нешто што ме занима - колико имају година, да ли имају браће и сестара, где живе, како воле да се играју итд. Врло интересантна прича, после које сам помислила да и у мојој школи нека теткица или чистачица крију неке врло занимљиве тајне. Баш ћу да их питам првом приликом!

Такође, запамтила сам и причу „Ову причу не дам ником“. Ову причу писац не жели никоме да да, па смишља разне изговоре. Питам се, зашто је написао ту причу ако је не даје никоме на читање. Мислим да се писац много намучио да напише ту причу, уложио је много труда, па је много и цени. Имала сам и ја такав случај. Једном сам се много намучила око састава који сам имала за домаћи, па нисам хтела никоме да дам да га прочита. Морала сам учитељици да дам али нисам желела да га ико други прочита.

Ову збирку прича бих препоручила свима јер је врло интересантна. Мислим да свако може да се препозна у скоро свим овим причама, баш као што сам и ја.

Петра Пјевач IIIз

Моја школа

„Од читања се расте“, Јасминка Петровић

Причу „Од читања се расте“ написала је Јасминка Петровић, познати писац књига за децу. Први пут сам је прочитала давно, јер сам је добила на поклон, а после сам је опет читала за школу, и сад опет. То значи да ми се баш, баш свидела. Заправо, ово ми је омиљена књига!

Главна јунакиња је девојчица Тамара која зато што не зна да чита и пише, наилази на препреке и проблеме. Упознала је једног деду из комшилука и са њим седела испред зграде на клупи и разговарала. Сазнала је да је његова омиљена животиња опосум Хајди. Да би сазнала више о опосумима, морала је да научи како се то пише како би могла да откуца на тастатури и научи са интернета више о опосумима. Када је то показала мами и тати, они су били пресрећни! Онда је нашла књигу „Хајди“ и замолила родитеље да јој прочитају ту књигу. Онда је почела сама да учи слова, научила је да чита и живот јој се променио на боље. Постала је паметнија и могла је да иде сама у школу.

Најсмешније ми је било када мама и тата говоре Тамари: „Ајде Тамара, крени Тамара, пожуре Тамара, шта чекаш Тамара, је л' ти чујеш Тамара, е' сад га стварно претера Тамара“. Када сам читала тај део, баш сам се гласно смејала. Такође, много сам се смејала и кад је Тамара показала родитељима да зна да куца на тастатури тј да зна да пише, они су били толико срећни, да су изгледали као породица са рекламе за кредит. У лику Тамаре препознала сам саму себе, јер ни ја нисам волела да читам и пишем кад сам кренула у први разред. Мислила сам да то није важно, али сам врло брзо схватила да јесте важно, не само за школу, већ за цео живот.

Порука ове књиге је да можемо да научимо велике и битне ствари у животу на занимљив начин. Ову књигу бих препоручила свима, јер је врло поучна, добра и смешна. Брзо се чита и уз њу се пуно смеје!

Петра Пјевач IIIз

Тамара и деда испред зграде

